

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 127/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Fulecom, advokátska kancelária, Živnostenská 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 Co 418/2016 z 28. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. februára 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 418/2016 z 28. novembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení žalobcu v konaní o ochranu osobnosti vedenom na Okresnom súde Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 27 C 31/2001. Okresný súd v označenom konaní rozhodol rozsudkom z 2. apríla 2008, ktorým žalobe vyhovel a zaviazal žalovanú k povinnosti uverejniť ospravedlnenie za zverejnenie nepravdivých údajov a zaplatiť sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 500 000 Sk. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že krajský súd rozhodol vo veci celkom štyrikrát, naposledy napadnutým uznesením, ktorým zrušil označený rozsudok súdu prvého stupňa v časti, ktorým okresný súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy. V ostatnej časti rozsudok okresného súdu, ako uvádza sťažovateľ, nadobudol právoplatnosť.

3. Sťažovateľ v sťažnosti vyjadruje svoju nespokojnosť s napadnutým uznesením krajského súdu. Polemizuje s právnym názorom krajského súdu, či boli splnené podmienky na zrušenie napadnutého výroku o priznaní nemajetkovej ujmy. Tvrdí, že krajský súd v rozpore s uplatniteľnou judikatúrou dospel k spornému záveru, že okresný súd mal vykonať dokazovanie pre účel preukázania následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom a inom prostredí sťažovateľa, čo je podľa názoru krajského súdu v rozpore s právnym názorom vysloveným Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 15/2003, ktorý sťažovateľ pokladá za prekonaný a protichodný s ustálenou judikatúrou v obdobných veciach. Sťažovateľ v nadväznosti na uvedené, obdobne ako aj krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že ani žiadne dôkazy v tomto smere neprodukoval a nepredložil. Krajskému súdu vyčíta aj to, že postupoval v rozpore s právnym názorom vysloveným ústavným súdom v náleze sp. zn. I. US 689/2014, ktorý v podstatnom uvádza, že ujma môže vzniknúť už samotným zásahom do osobnostných práv dotknutej osoby. Vychádzajúc z vlastného právneho posúdenia veci dochádza k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu boli porušené jeho označené práva.

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí tejto sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol tak, že vysloví porušenie jeho označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie krajského súdu zruší a prizná mu náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, konkrétne výrokom o zrušení výroku rozsudku okresného súdu o nemajetkovej ujme.

8. Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou predovšetkým podotýka, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

10. Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry ústavný súd poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

11. Zároveň ústavný súd pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atd.).

12. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

13. Podstatná námietka sťažovateľa spočíva v tvrdenom zásahu krajského súdu do jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého sa mal dopustiť tým, že zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým rozhodol o priznaní nemajetkovej ujmy v sume 500 000 Sk a vec vrátil okresnému súdu na účel doplnenia dokazovania. Sťažovateľ namieta arbitrárnosť napadnutého uznesenia krajského súdu spočívajúcu v tom, že jeho právne závery sú založené na nesprávnej interpretácii relevantných právnych noriem.

14. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako ESLP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve

na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

15. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Krajský súd v podstatnom na odôvodnenie svojho uznesenia uviedol:

«18. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie posudzoval naplnenie predpokladov pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 OZ vychádzajúc z toho, že žalobca je osobou absolútneho verejného záujmu, ako predstaviteľ jednej z troch mocí v štáte, s čím je samozrejme spojené mimoriadne citlivé spoločenské vnímanie jeho osoby, resp. jej prejavov správania sa spoločnosťou, napríklad aj prostredníctvom médií; že problematika páchania trestnej činnosti korupcie a zneužívania právomoci verejného činiteľa v orgánoch verejnej moci, resp. ich predstaviteľov súvisiacou s podsvetím, narkomafiou, ako organizovaným zločinom je vecou verejnou, a to z dôvodu spoločenskej závažnosti a mimoriadne negatívneho a citlivého spoločenského vnímania; že obchod s narkotikami a stýkanie sa s osobami obchodujúcimi s nimi spoločnosť vníma mimoriadne negatívne; že žalobca bol v článku jednoznačne a nepochybne identifikovateľný; že česť a ľudská dôstojnosť žalobcu „bola diskutovaná v skutkovo posunutých rovinách“, pričom štát musí chrániť predstaviteľov jeho orgánov pred neodôvodneným osočovaním; že tento príspevok žiadnym spôsobom neprispel k spoločenskej diskusii v demokratickej spoločnosti o uvedenej veci verejnej, resp. veci všeobecného záujmu, pričom taktiež nebol po obsahovej a formálnej stránke kritikou žalobcu, keďže kritika ako okolnosť vylučujúca protiprávnosť zásahu do osobnostných práv musí v zásade vychádzať z pravdivých informácií, naviac z obsahu článku ani nevyplýva úmysel jeho autorky kritizovať žalobcu. Podľa súdu išlo o neopodstatnený, ničím podložený útok žalovaného na žalobcu ako bývalého ministra vnútra, a išlo o útok mimoriadnej sily a intenzity, a preto žalobcovi priznal náhradu vo výške 500.000,- Sk.

19. Ako vyplýva z obsahu spisu v prejednávanej veci, súd prvej inštancie však nevykonal žiadne dokazovanie ohľadne zníženia dôstojnosti alebo vážnosti žalobcu v značnej miere a príčinnej súvislosti - kauzálneho nexusu medzi neoprávneným zásahom a vznikom takejto nemajetkovej ujmy, kedy nepostačuje vzhľadom na intenzitu zásahu a ním spôsobenú nemajetkovú ujmu na osobnosti iba priznanie morálnej satisfakcie (ktorá má podľa zákona prednosť), hoci iba takýto výklad ustanovení § 13 ods. 2 a 3 OZ zodpovedá ich účelu a zmyslu. Možno potom tiež konštatovať, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď sa uspokojil iba s tvrdením žalobcu o existencii nepriaznivých následkov vzniknutých voči jeho osobe v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom žalovaného, hoci v konaní ani neboli predložené, resp. navrhnuté relevantné dôkazy, ktorými by sa preukázalo, že zásah do osobnostných práv žalobcu vyvolal tie - ktoré konkrétne následky.

20. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 89/1997, podľa ktorého samotná závažnosť ujmy vzniknutej v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti nie je jediným a výlučným kritériom pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určení tejto výšky súd musí prihliadnúť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Tieto okolnosti môžu byť významné, tak u osoby postihnutej, ako aj u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila.

21. Až na základe riadneho dokazovania o tvrdených následkoch, možno potom spravodlivo vyhodnotiť, či zadosťučinenie podľa ust. § 13 ods. 1 OZ (uverejnenie ospravedlnenia) je postačujúcim, alebo či v prejednávanej veci okrem ospravedlnenia je na mieste aj priznanie primeraného zadosťučinenia v peniazoch. Výška zadosťučinenia v peniazoch však v takom prípade musí byť primeraná aj z hľadiska nevyhnutnosti zachovania primeraného a rozumného zohľadnenia a vyváženia záujmov všetkých zúčastnených strán.

22. Vzhľadom na zistené pochybenia v postupe súdu prvej inštancie, náprava ktorých si vyžaduje doplnenie dokazovania a opätovné vyhodnotenie skutkového stavu, nemožno na základe odvolania žalovaného rozhodnúť v merite veci o požadovanom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Odvolací súd preto podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP rozsudok v uvedenej časti zrušil spolu so súvisiacim výrokom o náhrade trov konania, a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

23. *V ďalšom konaní súd prvej inštancie sa bude riadne zaoberať tým, či vo veci nie je postačujúcim uverejnenie ospravedlnenia, a zároveň, či sú splnené zákonné predpoklady aj na postup podľa § 13 ods. 2 OZ. K sporným skutočnostiam súd prvej inštancie prípadne doplní dokazovanie v zmysle návrhov strán sporu, vo veci opätovne rozhodne a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodní v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP.»*

16. Sťažovateľ k svojej sťažnosti nepripojil kópiu rozsudku súdu prvej inštancie, preto ústavný súd vychádzal z rekapitulácie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie uvedených v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že napadnuté uznesenie krajského súdu zdôraznilo tú skutočnosť, že výrok o priznaní nemajetkovej ujmy v peniazoch je predčasný, pretože okresný súd nevykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch opierajúc sa o znenie § 13 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Podľa názoru ústavného súdu legitímnou požiadavkou je, aby všeobecný súd riadne zdôvodnil aplikáciu už označeného § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý vychádzajúc z jeho hypotézy, kladie vyššie nároky na odôvodnenie pre potreby jeho aplikácie v konkrétnom prípade. Pokiaľ sťažovateľ poukazoval na nález ústavného súdu vo veci

vedenej pod sp. zn. I. ÚS 689/2014 a citoval ho, ústavný súd konštatuje, že závery ústavného súdu v označenej veci nie sú bez ďalšieho aplikovateľné na prípad sťažovateľa, hoci sa týkali problematiky ochrany osobnosti, avšak v súvislosti so zásahom do súkromia osoby, resp. do jeho intímnej sféry, čo však nie je prípad sťažovateľa, pretože zásah do jeho osobnostných práv sa výlučne týkal jeho pracovnej sféry v súvislosti s výkonom funkcie ministra. V tejto súvislosti nemožno opomenúť ani skutočnosť, že uznesenie o zrušení rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti je rozhodnutím procesnej povahy, teda nejde o rozhodnutie vo veci samej. Aj z toho dôvodu takéto rozhodnutie spravidla ani nie je spôsobilé zasiahnuť do ústavou zaručených základných práv a slobôd. Keďže rozhodovanie o uplatnenom nároku konanie pred súdom sa vracia do štádia prvostupňového konania, sťažovateľovi nič nebráni svoju argumentáciu uplatniť v konaní pred okresným súdom.

18. Ústavný súd taktiež nezistil relevantnú paralelu medzi v sťažnosti citovaným nálezom ústavného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 46/2013, pretože je na rozdiel od označeného nálezu v uvedenej veci toho názoru, že krajský súd svoje napadnuté uznesenie riadne a dostatočne odôvodnil, pričom aj poukázal na to, čím sa bude potrebné zaoberať po doplnení dokazovania súdom prvej inštancie. Samotný nesúhlas sťažovateľa s požiadavkou vykonať ďalšie dokazovanie vo veci na účel riadneho odôvodnenia finančného zadosťučinenia v peniazoch, najmä však jeho výšky ako jedného z prostriedkov ochrany osobnostných práv, nie je dôkazom o neústavnosti napadnutého uznesenia krajského súdu, a to ani napriek skutočnosti, že sťažovateľ v tomto smere nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. Táto povinnosť všeobecného súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplýva zo samotného uplatnenia a priznania tohto prostriedku ochrany osobnosti (nemajetkovej ujmy v peniazoch, pozn.). Ústavný súd v tomto smere poukazuje na už citovaný bod 20 odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, s ktorým sa v okolnostiach posudzovaného prípadu stotožňuje.

19. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet relevantnej spojitosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľa. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo

na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa (na zrušenie uznesenia krajského súdu a priznanie náhrady trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2018